

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/4709/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/PS/455/2015

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 24. 6. 2015 na návrh navrhovatele ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti instituci Česká spořitelna, a.s., IČO 45244782, se sídlem Olbrachtova 1929/62, 140 00 Praha 4, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, spisová značka B 1171 (dále jen „Instituce“), a vedeném podle zákona o finančním arbitrovi a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci vrácení částky 144.000 Kč, o námitkách Navrhovatele ze dne 29. 12. 2016, evid. č. FA/30893/2016, proti nálezu finančního arbitra ze dne 29. 11. 2016, evid. č. FA/20964/2016, takto:

Námitky navrhovatele ■, ze dne 29. 12. 2016, evid. č. FA/30893/2016, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 29. 11. 2016, evid. č. FA/20964/2016, se podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í :

1 Řízení o návrhu

Navrhovatel se po Instituci domáhá vrácení peněžních prostředků ve výši 144.000 Kč jako částky platební transakce, kterou Instituce provedla na základě platebního příkazu zadaného dne 1. 3. 2015 prostřednictvím internetového bankovníctví Navrhovatele (dále jen „Sporná platební transakce“). Navrhovatel tvrdí, že Spornou platební transakci neprovedl.

Finanční arbitr v nálezu ze dne 29. 11. 2016, evid. č. FA/20964/2016 (dále jen „Nález“), vyšel ze zjištění, že na základě Smlouvy o běžném účtu v české měně ze dne 12. 2. 2002 a Dohody o změně Smlouvy o běžném účtu v české měně (dále společně jen „Smlouva o účtu“) vede Instituce Navrhovateli účet č. ■ (dále jen „Účet“) a že dne 25. 7. 2006 uzavřeli Navrhovatel a Instituce Smlouvu o poskytování služeb Servis 24 (dále jen „Smlouva o elektronickém bankovníctví“), na základě které Instituce Navrhovateli zřídila službu internetového bankovníctví.

Finanční arbitr se shromážděných podkladů a na základě jejich posouzení nezjistil, že Sporná platební transakce nebyla provedena za použití přihlašovacích údajů do internetového bankovníctví Navrhovatele (tj. klientského čísla a hesla) a autorizačního sms kódu, tedy tří personalizovaných bezpečnostních prvků internetového bankovníctví, které znal pouze Navrhovatel. Současně finanční

arbitr nezjistil existenci žádných skutečností, ze kterých by vyplývalo, že personalizované bezpečnostní prvky mohla získat třetí osoba.

Finanční arbitr proto Spornou platební transakci musel posoudit jako platební transakci, ke které Navrhovatel udělil souhlas podle § 98 odst. 1 zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o platebním styku“).

Finanční arbitr podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi Nálezem návrh Navrhovatele zamítl.

3 Námítky Navrhovatele proti Nálezu

Navrhovatel odkazuje na svá tvrzení předložená v průběhu řízení o návrhu.

Navrhovatel namítá, že je běžným uživatelem internetového bankovníctví již 8 let a po celou dobu nenastala chyba, a argumentuje, že z toho vyplývá, že postupoval při jeho používání správně a podle pokynů Instituce. Navrhovatel namítá, že z Nálezu vyplývá, že se po celou dobu choval nekorektně a nikdo ho na to neupozornil.

Navrhovatel tvrdí, že po zjištění Sporné platební transakce ji okamžitě oznámil Instituci (tj. navštívil její pobočku) a postupoval podle jejích pokynů; je chybou Instituce, že neoznačila čas oznámení. Navrhovatel odkazuje na bod 8.1 písm. h) Nálezu, ze kterého vyplývá čas provedení změn přístupu na Účet.

Navrhovatel dále tvrdí, že pokud by ho Instituce vyzvala k okamžitému podání trestního oznámení, tak by tak učinil.

Navrhovatel namítá, že Instituce přistupovala k řešení sporné záležitosti velmi laxně, a ani ho neinformovala, že lze celý případ řešit v řízení před finančním arbitrem. Navrhovatel tvrdí, že na internetu lze najít hodně podobných případů, které však Instituce „řešila „potichu“, aby si nepoškodila své „dobré“ jméno mezi klienty různým způsobem.“ Navrhovatel dále tvrdí, že Instituce se měla častým napadením bránit, použít větší ochrany svých klientů a nepřepřít odpovědnost na ně. Navrhovatel tvrdí, že pokud by věděl o těchto napadeních, nepoužíval by internetové bankovníctví, ale podával by platební příkazy osobně; Instituce však takové příkazy zpoplatňuje vyššími sazbami.

Navrhovatel odkazuje, že z usnesení Policie ČR o odložení věci ze dne 5. 11. 2015, č. j. KRPL-23277-65/TČ-2015-180481-JK (dále jen „Usnesení“) vyplývá, že jeho internetové bankovníctví bylo napadeno třetí osobou. Navrhovatel tvrdí, že při vyšetřování aktivně spolupracoval a že o doložení doručených sms může požádat jen Policie ČR v trestním řízení a ne běžný občan; historii doručených sms poskytovatel archivuje podle „zákona“ 6 měsíců.

Navrhovatel argumentuje, že je běžným uživatelem a že pokud došlo k phishingovému útoku, tak bez jeho vědomí. Navrhovatel popírá tvrzení Instituce, že jeho počítač obsahoval vir, který byl odstraněn, a namítá, že Instituce takový závěr nijak neprokazuje. Navrhovatel tvrdí, že pokud by Instituce nebo Policie ČR požádala o odbornou expertizu, tak jim mohl počítač okamžitě poskytnout.

Navrhovatel prohlašuje, že „jsem reklamovanou transakci prostřednictvím ITB nezadal ani jsem jí neautorizoval, nedostal jsem žádnou potvrzující sms a neposkytl třetí osobě žádné údaje nutné k jejímu provedení, Zároveň prohlašuji, že jsem po jejím zjištění nahlásil potřebné instituci.“

Navrhovatel tvrdí, že se v důsledku Sporné platební transakce dostal do dluhů a musel zrušit svoji živnost.

4 Vyjádření Instituce k námitkám

Instituce tvrdí, že Navrhovatele k podání trestního oznámení vyzvala, a to v telefonickém hovoru uskutečněném následující den po provedení a nahlášení Sporné platební transakce, a současně mu zaslala program na zjištění přítomnosti malware v počítači a požádala ho, aby jí výsledek této kontroly zaslal, což Navrhovatel neučinil; Navrhovatel jí také k žádosti jejího ombudsmana nezaslal vyúčtování a výpis sms od operátora. Instituce tvrdí, že jí Navrhovatel naopak neposkytl náležitou součinnost, která by pomohla k efektivnějšímu řešení situace. Instituce namítá, že v řízení doložila, že Sporná platební transakce byla řádně provedena na základě přihlášení a zadání smluvených bezpečnostních prvků známých pouze Navrhovateli a že sama dodržela smluvený postup, zatímco na straně Navrhovatele zůstalo v rovině tvrzení.

Instituce argumentuje, že Navrhovatele neinformovala o možnosti řešit spor před finančním arbitrem, neboť jí to novela zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, ukládá až od 1. 2. 2016.

Instituce současně odmítá, že k věci měla laxní přístup, neboť Navrhovatele kontaktovala s doporučením, jak postupovat, ten však na ně nereflektoval, a podnikla veškerá možná šetření a opatření, aby zabránila škodě, resp. aby nedošlo k jejímu zvětšení.

5 Řízení o námitkách

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy.

Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi dává stranám sporu právo podat proti nálezu finančního arbitra odůvodněné námitky, a to v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení nálezu. Včasné podané námitky mají odkladný účinek. Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje o námitkách rovněž finanční arbitr, který nález potvrdí nebo změní. Jelikož zákon o finančním arbitrovi upravuje náležitosti námitek a zásady řízení o námitkách pouze částečně, postupuje finanční arbitr podle těch ustanovení správního řádu, která upravují odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. ustanovení § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 a násl. a § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitr posoudil námitky Navrhovatele jako přípustné odůvodněné námitky ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81, 82 a 83 správního řádu.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, a aby rozhodnutí finančního arbitra soud jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Finanční arbitr odmítá námitku Navrhovatele, že v Nálezu dovozuje, že se Navrhovatel při používání internetového bankovníctví choval nesprávně. Finanční arbitr v Nálezu na základě v řízení shromážděných podkladů a jejich právního posouzení nezjistil, že Sporná platební transakce nebyla autorizovaná, tedy že ji Navrhovatel neprovedl. Finanční arbitr proto neposuzoval, zda Navrhovatel porušil nějaké své povinnosti, ani nekonstatoval, že by je Navrhovatel porušil.

Takové skutečnosti by finanční arbitr posuzoval pouze v případě, že by zjistil, že Sporná platební transakce byla neautorizovaná, a musel by proto zjišťovat, kdo za ni odpovídá.

Skutečnost, že Instituce neoznačila na reklamaci bezhotovostního platebního příkazu ze dne 2. 3. 2015 (dále jen „Reklamace“) čas jejího přijetí, není v tomto případě rozhodná, neboť jak finanční arbitr v řízení zjistil a v Nálezu řádně odůvodnil, Navrhovatel provedení Sporné platební transakce zjistil až po jejím odeslání do mezibankovního zúčtování, tedy poté, co se platba dostala z dispozice Instituce. Nevyznačení času přijetí Reklamace tak v tomto případě nemůže mít vliv na skutečnost, že Instituce již nemohla provedení Sporné platební transakce zabránit. Pokud Navrhovatel nezjistil provedení Sporné platební transakce dřív, než se dostala z dispozice Instituce, nemohl ji ani Instituci nahlásit dostatečně včas, aby Instituce ještě mohla jejímu provedení zabránit.

Instituce však v řízení předložila přehled bezpečnostních upozornění, která zaslala do internetového bankovníctví Navrhovatele v období od ledna 2014 do března 2015, ze kterého je patrné, že Instituce Navrhovatele výslovně na různé druhy napadení upozorňovala. Instituce současně předložila přehled bezpečnostních upozornění, která si Navrhovatel přečetl, a otisky obrazovky internetového bankovníctví Navrhovatele se zobrazením jejich textu, ze kterých vyplývá, že Navrhovatel se s celkem šesti takovými upozorněními také seznámil. Tři z nich přitom byly tzv. invazivní, tedy zobrazily se Navrhovateli automaticky po přihlášení do internetového bankovníctví, tři byly neinvazivní, tedy Navrhovatel si na ně musel v internetovém bankovníctví sám kliknout, aby se s nimi mohl seznámit. Navrhovatel tedy naopak musel vědět, že k napadením internetového bankovníctví dochází. V tomto případě však finanční arbitr nezjistil, že internetové bankovníctví Navrhovatele bylo napadeno, neboť to z podkladů shromážděných v řízení před finančním arbitrem nevyplývá.

Finanční arbitr nezjistil, že by v rozhodné době právní předpisy ukládaly Instituci, aby Navrhovatele informovala o možnosti řešit svůj spor před finančním arbitrem. Informační povinnost o mimosoudním řešení spotřebitelských sporů byla založena až zákonem č. 378/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a to s účinností od 1. 2. 2016. Až od tohoto data tedy podle § 14 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, platí, že „[p]rodávající informuje spotřebitele jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, který je pro daný typ nabízeného, prodáváného, poskytovaného nebo zprostředkovaného výrobku nebo služby věcně příslušný. Informace musí zahrnovat též internetovou adresu tohoto subjektu. Jestliže prodávající provozuje internetové stránky, uvede tyto informace i na těchto internetových stránkách. Pokud smlouva uzavřená mezi prodávajícím a spotřebitelem odkazuje na obchodní podmínky, uvede informace podle věty první a druhé rovněž v těchto obchodních podmínkách. ... V případě sporu mezi spotřebitelem a prodávajícím, který se nepodařilo mezi stranami urovnat přímo, poskytne prodávající spotřebiteli informace uvedené v odstavci 1 v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.“ Instituce však Reklamaci zamítla dopisem ze dne 12. 5. 2015, tedy v době, kdy neměla povinnost Navrhovatele informovat o možnosti řešit spor před finančním arbitrem. Současně obecně platí, že každý, kdo se cítí být poškozen na svých právech, má možnost obrátit se na obecné soudy České republiky, proto právo spotřebitelů domáhat se svých práv v řízení před obecnými soudy tímto není dotčeno.

Finanční arbitr současně nezjistil, že by právní předpisy ukládaly Instituci povinnost vyzvat Navrhovatele k podání trestního oznámení; ze shromážděných podkladů finanční arbitr zjistil, že tak přesto dne 3. 3. 2015 učinila.

Z šetření orgánů činných v trestním řízení, resp. z Usnesení finanční arbitr nezjistil žádné skutečnosti, které by dokládaly způsob provedení Sporné platební transakce. Z dopisu Policie ČR adresovaného Navrhovateli ze dne 19. 10. 2015 finanční arbitr zjistil, že Policie ČR zkoumání sms

přijatých na a odeslaných z mobilního telefonu Navrhovatele, IP adres, ze kterých Navrhovatel na svém mobilním telefonu přistupoval do sítě internet ani přehledu stahování na mobilním telefonu neprovedla. Z předložených podkladů také nevyplývá, že by Policie ČR provedla zkoumání počítačů Navrhovatele.

Z Usnesení pouze vyplývá, že majitel účtu, na který byla částka Sporné platební transakce připsána (dále jen „Cílový účet“) tvrdí, že okolo dne 20. 2. 2015 našel na webových stránkách www.prace.cz inzerát osoby vystupující pod jménem ■■■, která nabízela práci na pozici asistent manažera. Majitel Cílového účtu na inzerát odpověděl a prostřednictvím e-mailu uzavřel s touto osobou dohodu o provedení práce. Tato osoba majiteli Cílového účtu dále sdělila, že na Cílový účet zašle částku 144.000 Kč, která představuje výplatu pro jiného zaměstnance ve výši 139.000 Kč a odměnu pro majitele Cílového účtu ve výši 5.000 Kč, a požádala majitele Cílového účtu, aby částku ve výši 139.000 Kč z Cílového účtu vybral a zaslal ji prostřednictvím služby MoneyGram do Lotyšska na jméno ■■■. Majitel Cílového účtu tak hned dne 2. 3. 2015 učinil. Policie ČR v Usnesení konstatuje, že skutek se stal a že jej spáchal neznámý pachatel, neboť osobu vystupující pod jménem ■■■ nenalezla.

Finanční arbitr s odkazem na § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi nemůže své rozhodnutí založit na nijak nedoložených a dokonce ani netvrzených skutečnostech, tedy dospět k závěru, že v tomto případě došlo k napadení internetového bankovníctví Navrhovatele, když to z žádných podkladů, které finanční arbitr v řízení shromáždil, nevyplývá.

Finanční arbitr v rámci podání ústního vysvětlení v námitkovém řízení Navrhovatele poučil, že na základě dosud shromážděných podkladů a skutkových zjištění nemůže návrhu vyhovět a že ani v námitkovém řízení Navrhovatel nepředložil žádné relevantní námítky ani nepředložil nové podklady. Navrhovatel požádal finančního arbitra o stanovení lhůty k písemnému vyjádření, popř. k předložení dalších podkladů, ve stanovené lhůtě se však nevyjádřil ani nepředložil podklady, ani nepožádal o její prodloužení.

Finanční arbitr v případech s obdobným předmětem sporu zpravidla používá doklady o antivirové kontrole elektronických zařízení, která navrhovatel používal k přístupu do internetového bankovníctví, ať už vyhotovené přímo navrhovatelem, znalcem nebo Policií ČR. Z těchto podkladů zjišťuje, zda byla elektronická zařízení navrhovatele napadena malwarem či zda se v nich vyskytují jiné podezřelé programy. Finanční arbitr dále používá doklady o telekomunikačním provozu na telefonním čísle, které navrhovatel používal k příjmu autorizačním sms, které zpravidla obsahuje trestní spis, ze kterého je navrhovatel může získat, popř. je navrhovatel zajistí od svého mobilního operátora. Z těchto podkladů finanční arbitr zjišťuje, zda pravidelně po přijetí autorizačních sms od Instituce následovalo v krátké době odeslání sms na jiné, navrhovateli neznámé telefonní číslo.

Navrhovatel tvrdí, že své počítače pravidelně kontroloval (cca 2x týdně) antivirovým programem ESET, vždy bez nalezené virové infiltrace, a že je na výzvu Instituce kontroloval antivirovým programem ESET a nebyly nalezeny infiltrace. Navrhovatel sice v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 15. 4. 2015, č. j. KRPA-128375-6/ČJ-2015-001493-DOŽ tvrdí, že „[k] tomuto jsem projel svůj počítač antivirovým programem, program mi počítač vyčistil.“, k výzvě finančního arbitra, aby tento výrok vysvětlil, však pouze tvrdí, že „aktivoval antivirový program pro zjištění případných počítačových virů v počítači“. Ve spojení s tvrzením Navrhovatele o tom, že nenalezl žádné virové infiltrace, finanční arbitr uzavírá, že Navrhovatel možnost napadení svých elektronických zařízení popírá. K výzvě finančního arbitra, aby Navrhovatel předložil doklady o skenování svých elektronických zařízení pomocí antivirového programu, Navrhovatel sdělil, že doklady o výsledku skenování antivirovým programem žádné nemá, nikdy je nepotřeboval a ani neví, jak nebo kde je lze uložit či vytisknout.

Navrhovatel současně popírá možnost stažení škodlivé aplikace do mobilního telefonu, když tvrdí, že „před provedením sporné transakce si nejsem vědom, že bych při přihlašování zadával své telefonní číslo nebo bych instalovat nějaké aplikace“ a že „nejsem si vědom, že bych kdy změnil nastavení mobilního telefonu.“

Pokud se týká přehledu telekomunikačního provozu na telefonním čísle, které Navrhovatel používal k příjmu autorizačním sms, finanční arbitr vyzval Navrhovatele, aby tento přehled opatřil z trestního spisu. K této výzvě Navrhovatel tvrdí, že „přehled přijatých sms, IP adres a přehled stahování od 28.2.2015 do 2.3.2015. jsem si vyžádal u společnosti Vodafone a zatím jsem žádné vyjádření neobdržel, tudíž dodám vzápětí po doručení.“

Ačkoliv Navrhovatel toto tvrdí ve svém podání ze dne 10. 8. 2015, žádné vyjádření této společnosti finančnímu arbitrovi do vydání Nálezu nepředložil, a to i přes opakovanou výzvu finančního arbitra ze dne 20. 4. 2016, evid. č. FA/5586/2016. Navrhovatel dne 1. 5. 2016, evid. č. FA/9995/2016, finančnímu arbitrovi sdělil, že mu společnost Vodafone Czech Republic a.s. sdělila, že „archivují tyto údaje jen 6 měsíců a ze zákona je poskytují pouze policii.“ Navrhovatel však ani toto sdělení finančnímu arbitrovi nepředložil.

Mobilní operátor je povinen tzv. provozní a lokalizační údaje uchovávat pouze po dobu 6 měsíců, neboť podle § 97 odst. 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, platí, že „[p]rávnícká nebo fyzická osoba zajišťující veřejnou komunikační síť nebo poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací je povinna uchovávat po dobu 6 měsíců provozní a lokalizační údaje, které jsou vytvářeny nebo zpracovávány při zajišťování jejích veřejných komunikačních sítí a při poskytování jejích veřejně dostupných služeb elektronických komunikací.“ A není pravda, že o provozní a lokalizační údaje může požádat pouze Policie ČR, neboť o ně fyzická osoba může požádat podle § 12 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého platí, že „[p]ožádá-li subjekt údajů o informaci o zpracování svých osobních údajů, je mu správce povinen tuto informaci bez zbytečného odkladu předat.“ To potvrzuje i stanovisko č. 6/2013 Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Pokud tedy Navrhovatel o tento přehled požádal nejpozději dne 10. 8. 2015, jak tvrdil, potom mu operátor musel tyto údaje vydat, neboť lhůta 6 měsíců ode dne 28. 2. 2015 v té době ještě neuplynula.

6 K výroku rozhodnutí

Spornou platební transakci nemůže finanční arbitr považovat za neautorizovanou pouze na základě tvrzení Navrhovatele, že ji neprovedl, aniž by existovaly skutečnosti, o které by tento závěr mohl opřít, tj. aniž by existovaly skutečnosti nasvědčující, že došlo či mohlo dojít k získání personalizovaných bezpečnostních prvků platebního prostředku, které znal pouze Navrhovatel, třetí osobou. Finanční arbitr Navrhovatele jak před vydáním Nálezu, tak v řízení o námitkách opakovaně vyzýval k předložení podkladů na podporu jeho tvrzení, že Spornou platební transakci neprovedl. Navrhovatel však žádné takové podklady nepředložil.

Na základě všech shora uvedených skutečností finanční arbitr zamítl námitky Navrhovatele a Nález potvrdil.

P o u č e n í :

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručení nález, který již nelze napadnout námitkami, je

v právní moci (v případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabyvá nález právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

V Praze dne 10. 5. 2017

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr